

Nao

1.

Sveiki!

Mano vardas Nao, ir aš esu laiko būtis. Ar žinot, kas yra laiko būtis? Gerai, luktelkit, aš jums paaiškinsiu.

Laiko būtis yra tas, kas gyvena laike, vadinasi, jūs ir aš, ir kiekvienas iš mūsų, kuris yra, buvo ar bus. Pavyzdžiui, aš dabar sėdžiu prancūzų kambarinių kavinėje Akibos Elektros mieste ir klausydamasi liūdnos šansonos, kuri skamba kažkur jūsų praeityje, o kartu ir mano dabartyje, rašau visa tai ir galvoju apie jus, kažkur mano ateityje. Ir jeigu jūs dabar tai skaitot, gal irgi galvojat, kas aš per viena.

Jūs spėliojat, kas aš.

Aš spėliuju, kas jūs.

Kas jūs ir ką veikiat?

Ar kybot ant rankenos Niujorko traukinyje, ar mirkstat karštoje vonioje Saniveilyje?

Ar kaitinatės saulėje smėlėtame Puketo paplūdimyje, ar dildotės kojų nagus Braitone?

Ar jūs vyras, ar moteris, ar kas nors per vidurį?

Ar jūsų mergina verda jums gardžius pietus, ar kemšate šaltus kinų makaronus iš popierinės dėžutės?

Ar gulit susirangęs, abejingai atsukęs nugarą knarkiančiai žmonai, ar nekantriai laukiat, kol jūsų gražuolis meilužis išsimaudys ir jūs aistringai pasimylėsit?

Ar turit katę, kuri dabar tupi jums ant kelių? Ar jos galva prakvipusi kedrais ir šviežiu oru?

Iš esmės tai nelabai ir svarbu, nes tuo metu, kai tai skaitysit, viskas bus kitaip ir jūs, tingiai vartydamas šios knygos – tikriaus pasakius, paskutinių mano dienų šioje žemėje dienoraščio – puslapius ir svarstydamas, skaityti toliau ar ne, būsit visai kitoje aplinkoje. Ir jeigu nuspręsit daugiau neskaityti, ką gi, nieko baisaus, nes aš ir šiaip tikėjausi ne tokio kaip jūs. Bet jeigu vis dėlto pasiryšit skaityti toliau, tada – spėkit, kas tada? Tada jūs – mano mėgstamo tipo laiko būtis ir mes kartu kursim stebuklą!

2.

Fui. Kažkokios nesąmonės. Turėsiu pasistengti. Aišku, jūs stebitės, kas per kvaila mergiūkštė, kad taip rašo.

Ką gi, tai aš taip rašau.

Nao.

Nao – tai mano vardas. Naoko Jasutani, bet galite vadinti mane Nao, nes visi taip vadina. Ir jeigu jau mes ir toliau šitaip bendrausim, tai papasakosiu apie save šiek tiek daugiau!.. ☐

Tiesą sakant, mažai kas pasikeitė. Aš vis dar sėdžiu šitoje prancūzų kambarinių kavinėje Akibos Elektros mieste ir Edit Pilaf dainuoja kitą šansoną, o Babetė ką tik atnešė man kavos ir aš jau

gurkšnelį nugėriau. Babetė – mano padavėja kambarinė ir taip pat mano nauja draugė, o kava – „Blue Mountain“, ir aš geriu ją be pieno, nors paauglės nemėgsta, bet juk gera kava ir turi būti juoda, jeigu bent kiek vertini pupelių kartį.

Atsiraityjusi kojine pasikasau pakinklį.

Tvarkingai susidėlioju sijono klostes, kad gražiai sugultų ant šlaunų.

Užsikišu plaukus – jie ilgumo sulig pečiais – už dešinės ausies, pradurtos penkiose vietose, bet paskui vėl išsitraukiu, kad tiesiog kristų ant veido, nes vienas klerkas otakas⁴ prie gretimo staliuko taip į mane spokso, kad per kūną bėga šiurpuliukai, bet ir juokas ima. Aš su vidurinės mokyklos uniforma ir iš to, kaip jis mane apžiūrinėja, galiu spręsti, kad jo fetišas – moksleivės, bet jeigu taip, tai ką jis veikia prancūzų kambarinių kavinėje? Ar ne mulkis, ką?

Bet niekada negali žinoti. Viskas keičiasi ir viskas yra įmanoma, gal ir mano nuomonė apie jį pasikeis. Gal po kelių minučių jis negrabiai pasilenks mano pusėn ir pasakys ką nors pritrenkiančiai gražaus ir aš pajusiu jam simpatiją, užmiršusi riebaluotus jo plaukus ir spuogus, ir teiksiusi su juo šiek tiek šnektelėti, ir galiausiai jis pakvies mane pasidairyti pirkinių, ir jeigu sugebės įtikinti, kad tragiškai įsimylėjo, nueisiu su juo į prekybos centrą ir leisiu nupirkti man dailų megztuką arba keitajų⁵, arba rankinę, nors akivaizdu, kad jis neturi daug pinigų. O paskui gal nuvarysim į kokį klubą, išgersim keletą kokteilių, tada čiuožtelsim į „meilės viešbutį“ su didele sūkurine vonia, o kai išsimaudysim ir aš jau būsiu beatsipalaiduojanti, jis staiga parodys savo tikrąjį veidą, suriš mane ir, užmovęs plastikinį maišą nuo naujojo megztuko ant galvos, išprievartaus, o po kelių valandų policija suras mano nuogą kūną be gyvybės ženklų, išnarintomis galūnėmis dryksantį ant grindų šalia didelės apskritos lovos su zebro odos raštų užtiesalu.

O gal tik paprašys smauginti jį kelnaitėmis ir kvaišinsis nuostabiu jų aromatu.

O gal tikrovėje nebus nei to, nei ano, o viskas tikrai mano ir jūsų galvose, nes, kaip jau sakiau, kartu mes kursim stebuklą, bent jau per savąjį laiko būtį.

3.

Ar jūs vis dar čia? Aš dabar perskaičiau, ką parašiau apie klerką otaką, ir noriu atsiimti savo žodžius. Bjauriai parašiau. Negražu taip pradėti.

Nenoriu, kad susidarytumėte apie mane neteisingą nuomonę. Aš nesu kvaila mergiūkštė. Žinau, kad Edit Pilaf pavardė visai ne Pilaf. Nesu nei kokia nenormali, o juolab ne koks hentajus⁶, o jeigu jūs iš tokių, tai prašom mesti knygą į šalį ir daugiau neskaityti, gerai? Jūs tik nusivilsit ir sugaišit laiką, nes ši knyga ne intymi patvirkusios panelytės išpažintis, pilna rožinių fantazijų ir iškrypėliškų fetišų. Tai visai ne tai, ką jūs manot, nes rašau ją prieš mirtį todėl, kad noriu papasakoti nuostabią istoriją apie savo šimto ketverių metų prosenelės, dzenbudistų vienuolės, gyvenimą.

Turbūt manot, kad apie vienuolės neįmanoma papasakoti nieko nuostabaus, bet mano prosenelė – išimtis, ir visai ne dėl kokių nukrypimų nuo normos. Neabejoju, kad yra daug iškrypėlių vienuolių... ne, gal ne tiek vienuolių, kiek kunigų, tikrai, iškrypėlių kunigų pilna visur... bet mano dienoraštis ne apie juos ir jų nešvankius pomėgius.

Šis dienoraštis papasakos tikrą mano prosenelės Džiko Jasutani istoriją. Ji buvo vienuolė, rašytoja ir naujoji moteris⁷, gyvenusi Taišio epochoje⁸. Be to, ji buvo anarchistė ir feministė, mylėjo daugybę vyrų ir moterų, tik be jokio iškrypėliškumo ar nešvankumo. Ir net jei vis dėlto užsiminsiu apie kai kuriuos jos meilės romanus, viskas, ką rašysiu, bus istorinė tiesa ir padaršinimas moterims, o ne koks lėkštas geišiškas šlamštas. Taigi jeigu šlykštūs iškrypimai teikia jums malonumo, prašyčiau užversti šią knygą ir atiduoti savo žmonai ar bendradarbiui, kad negaištumėt laiko ir negadintumėt nervų.

4.

Mano manymu, gyvenime svarbu nusibrėžti aiškius tikslus, sutinkat? Ypač kai to gyvenimo likę ne taip ir daug. Nes jeigu neturi aiškių tikslų, tai laikas švilpte prašvilps ir kai ta diena ateis, tu pamatysi, kad stovi ant dangoraižio stogo atbrailos arba sėdi ant lovos su tablečių buteliuku rankoje ir galvoji: Šūdas. Aš susimoviau. Kodėl neužsibrėžiau aiškesnių tikslų?

Pasakoju tai dėl to, kad iš tikrųjų nežadu čia ilgai užsibūti, ir geriau, kad apie tai žinotumėt ir iš anksto nedarytumėt jokių išvadų. Išankstinės išvados taip užknisa. Panašiai kaip lūkesčiai. Išankstinės išvados ir lūkesčiai pražudys bet kokius santykius, tad gal verčiau pamirškim tai, gerai?

Iš tiesų tai aš netrukus žadu užbaigti savo kelionę laiku, o gal geriau sakyti ne „užbaigti“, nes tada atrodo, kad pasiekiau savo tikslus ir esu nusipelniusi žengti toliau, o iš tikrųjų man ką tik sukako šešiolika ir aš dar ničnieko nepasiekiau. Visiškas nulis. Tuščia vieta. Apgailėtina skamba, ar ne? Bet aš ne todėl. Man tik rūpi tikslumas. Gal turėčiau sakyti ne „užbaigti kelionę laiku“, bet išeiti iš laiko. Pasitraukti. Palikti laiką. Nulipti nuo scenos. Aš skaičiuoju akimirkas.

Viena...

Dvi...

Trys...

Keturios...

Ei! Sugalvojau! Skaičiuokim akimirkas⁹ drauge!

 Image not found or type unknown

⁴ *Otaku* () – fanas ar fanatikas, apsėstas kompiuterių, mulkis.

 Image not found or type unknown

⁵ *Keitai* () – mobilusis telefonas.

 Image not found or type unknown

⁶ *Hentai* () – išsigimėlis, iškrypėlis.

⁷ Naujoji moteris – XX a. pradžioje Japonijoje vartotas terminas, apibūdinantis pažangią, išsilavinusią moterį, atmetančią tradicinius lyčių vaidmens apribojimus.

⁸ Taišio epocha (1912–1926), pavadinta pagal Taišio imperatorių, dar vadinama Taišio demokratija; trumpas socialinės ir politinės liberalizacijos periodas, pasibaigęs dešiniojo sparno organizuotu kariniu perversmu, privedusiu prie Antrojo pasaulinio karo.

⁹ Plačiau apie dzeno akimirkas žr. A priede.